

Arrest

nr. 248 577 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2020 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2010 geeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde minister) aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Op dezelfde dag legt zij de verzoekende partij een inreisverbod op van 3 jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Zaventem op 03.10.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : V.

voornaam : D.

geboortedatum : 16.08.1993

geboorteplaats : Lezhe

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, alias: C., A. °16.08.1993 - Roemanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
(...)*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten. (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 29.11.2010 werd bij beslissing van 19.06.2013 als niet-ontvankelijk verklaard.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 62, 74/11, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 5 en 11 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het principe 'audi alteram partem', en van het algemeen beginsel van Europees Recht van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"PREMIER MOYEN

Ce moyen est pris de :

- *la violation des articles 1, 62, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;*
- *la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, le devoir de prudence et de minutie et le principe audi alteram partem ;*
- *La violation du principe général de droit européen du respect des droits de la défense ;*

Première branche

L'article 11 de la directive 2008/115 dispose que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou*
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.*

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.».

L'article 5 de la directive 2008/115 impose d'ailleurs de prendre en considération la vie familiale lors de l'adoption d'une interdiction d'entrée.

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980, qui transpose l'article 11 de la directive 2008/115, dispose que :

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

(...) § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

La décision entreprise repose sur l'article 74/11 §1, 1 de la loi : aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire.

Le requérant a introduit, concomitamment, un recours contre l'ordre de quitter le territoire du 3.10.2020, en critiquant notamment le fait qu'aucun délai ne suit était accordé pour quitter volontairement le territoire national. Si ses critiques, réitérés ci-après, sont déclarées fondées par Votre Conseil, la décision entreprise devra être annulée dans la foulée :

La partie adverse n'accorde au requérant aucun délai pour exécuter la décision entreprise. Le requérant a intérêt à contester l'absence de délai, qui peut fonder l'adoption d'une interdiction d'entrée en application de l'article 74/11 de la loi.

L'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

4° [3 ...]3

5° [3 il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;]3

5

6° [3 la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.]3

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai

La décision entreprise repose sur l'article 74/14 §3, 1° et 3° de la loi.

En ce qui concerne le risque de fuite, la partie adverse le déduit du fait que le requérant n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire délivré à l'issue de la clôture de sa demande de protection internationale.

« Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd ».

L'article 1er, §2 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas :

(...) 4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement; (...) »

Le risque de fuite ne peut être déduit automatique de la non-exécution d'un ordre de quitter le territoire précédent. Il doit résulter d'un « examen individuel », « en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas », dont le fait que le requérant a cohabité avec son frère, réfugié reconnu en Belgique, durant 6 ans, et cohabite à présent avec sa soeur, inscrite dans les registres de la population. A défaut d'avoir pris en considération cet élément capital dans l'examen des circonstances permettant de conclure à un risque de fuite, la partie adverse viole les articles 1, 7, 62 et 74/14 de la loi du 15.12.1980, ainsi que le devoir de soin et de minutie.

En ce qui concerne le fait que le requérant constitue une menace pour l'ordre public, la partie adverse affirme, dans la décision entreprise :

« Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden ».

Le conseil du requérant a commandé la copie du dossier administratif du requérant. Ce dossier ne contient pas le PV en question. La décision entreprise est motivée par référence à un document qui n'est pas communiqué au requérant.

Le législateur belge, après avoir rappelé que la notion de raisons d'ordre public ou de sécurité nationale est tirée directement des textes européens tels qu'interprétés par la Cour de Justice, retient que :

« Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi, etc. ».

En l'espèce, la partie adverse ignore tout du contexte dans lequel a été commise l'infraction pour laquelle un PV a été établi par la zone de police de LPA Zaventem.

Aucun examen de l'actualité et de la gravité de la menace pour l'ordre public ne ressort de la décision entreprise.

Il en résulte que la partie adverse n'a pas pu, au vu du peu d'éléments en sa possession, examiner la dangerosité que représente le requérant pour l'ordre public afin de se prononcer sur la suppression du délai de départ volontaire conformément à l'article 74/14 de la loi. Si elle avait procédé à l'examen individualisé et contextualisé requis, la partie adverse aurait alors dû tenir compte des circonstances ayant mené à la rédaction du PV du 3.10.2020.

En déduisant des seules éléments contenus dans le dossier le fait que le requérant est un danger pour l'ordre public, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, ne motive pas à suffisance sa décision (en violation des articles 7, 62 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991) et a manqué au devoir de prudence et de minutie précité.

Deuxième branche

Il découle de l'article 74/11 §2, alinéa 2 de la loi du 15.1.1980 que la partie adverse n'est pas tenue d'adopter une interdiction d'entrée lorsqu'aucun délai n'est accordé pour un départ volontaire, si des raisons humanitaires s'y opposent.

Lorsque la loi contient une possibilité, et non une obligation, d'adopter une mesure administrative déterminée, la partie adverse est tenue de motiver le choix de faire usage de cette possibilité, en écartant les circonstances humanitaires présentes dans le dossier administratif, dont la cohabitation durant 6 ans avec son frère, reconnu réfugié, avec qui une vie familiale ne peut se poursuivre au pays d'origine, la cohabitation depuis 4 ans avec sa soeur, résidente régulière sur le territoire belge, qui a également fui l'Albanie.

A défaut, la décision entreprise viole les articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980, ainsi que des principes de bonne administration visés au moyen.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij zet niet uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 5 en 11 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, het principe ‘audi alteram partem’, en het algemeen beginsel van Europees Recht van de rechten van verdediging zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij stelt dat zij een beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2020, waarin zij bekritiseert dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Als haar kritiek door de Raad gegrond wordt bevonden moet volgens de verzoekende partij ook de in casu bestreden beslissing vernietigd worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat bij arrest 248 576 van 2 februari 2021 het beroep van de verzoekende partij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2020 werd verworpen. De kritiek van de verzoekende partij werd dus niet gegrond bevonden door de Raad. De Raad oordeelde dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Aldus heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk gehandeld door aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“(…)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;(...)”

In casu werd er voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en aldus diende de verwijderingsmaatregel gepaard te gaan met een inreisverbod.

In zoverre de verzoekende partij middelen aanvoert tegen de beslissing om geen termijn op te leggen, merkt de Raad op dat deze niet ontvankelijk zijn. De beslissing om geen termijn op te leggen maakt immers niet het voorwerp uit van huidig beroep en kunnen aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste deel van het middel is ongegrond.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op grond van artikel 74/11, §2, alinea 2 van de Vreemdelingenwet niet verplicht is om een inreisverbod op te leggen wanneer humanitaire redenen zich hiertegen verzetten. Omdat het om een mogelijkheid en geen verplichting gaat moet de verwerende partij volgens de verzoekende partij haar keuze motiveren en rekening houden de humanitaire omstandigheden in het dossier. De verzoekende partij verwijst specifiek naar het feit dat zij al zes jaar samenwoont met haar broer, die erkend vluchteling is en met wie een familieleven in het land van herkomst dus niet mogelijk is, en vier jaar met haar zus, die legaal in België verblijft en die ook Albanië ontvlucht is.

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij samenwoont met haar broer en zus als ‘humanitaire redenen’ in de zin van voornoemde bepaling.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat zij samenwoont met haar broer en zus.

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de verzoekende partij bij haar broer inwoont. Zulks blijkt uit een woonstcontrole gedaan door de politie naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenwel blijkt uit de bespreking van het tweede middel dat de verzoekende partij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aannemelijk maakt. Door louter te verwijzen naar haar beweerde feitelijke samenwoning met haar broer maakt zij het bestaan van humanitaire redenen in de zin van voornoemde bepaling niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit het verslag van de luchthavenpolitie dat de verzoekende partij geenszins de intentie had om bij haar broer te blijven wonen. Zo verklaarde zij dat zij reeds 11 jaar in België is en dat zij geen asiel heeft gekregen. Zij vervolgt dat zij naar Londen wil reizen met valse documenten om zich daar te vestigen, gezien het hier niet lukt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in casu humanitaire redenen aanwezig zijn die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

Wat de aanwezigheid van een zus betreft, blijkt dit nergens uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij brengt ook hier geen enkel begin van bewijs aan.

Nu op geen enkele wijze uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samenwoont met haar zus en zij dit ten tijde van haar gehoor ook niet vermeld heeft, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de "humanitaire redenen" die volgens de verzoekende partij haar samenwoning is met haar zus.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het corona- virus COVID-19 te beperken, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Ce moyen est pris de :

- *la violation des articles 62, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;*
- *la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- *la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *la violation de l'article 18 de l'arrêté ministériel du 30.6.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 ;*
- *la violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) ;*
- *la violation des articles 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*

- la violation du principe de bonne administration, impliquant un devoir de soin et de minutie ;
- la violation du principe de proportionnalité ;

L'article 5 de la directive 2008/115 dispose que :

Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
- b) de la vie familiale,*
- c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement.*

Cette disposition a été transposée en droit belge au sujet de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire (article 74/13 de la loi), mais pas au sujet de l'adoption d'une interdiction d'entrée (la loi du 15.12.1980 ne détaillant pas les éléments à prendre en considération lors de l'adoption d'une telle mesure). L'article 5 de la directive précité est suffisamment clair, précis et inconditionnel pour avoir application directe.

L'article 5 de la directive 2008/115 est en réalité de la consécration, dans la directive 2008/115, de la nécessaire prise en considération des garanties fixées aux articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux.

Première branche

Il ressort du dossier administratif du requérant que celui-ci est arrivé en Belgique en 2010 afin d'y rejoindre son frère, reconnu réfugié en Belgique. Dans le cadre de ses demandes d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires (qui n'ont jamais été examinées sur le fond), le requérant a, à nouveau, souligné qu'il cohabitait avec son frère, dont il était très proche en raison des motifs qui les avaient, l'un et l'autre, fait fuir l'Albanie. L'agent de quartier a confirmé cette cohabitation lors d'une enquête de résidence en mars 2014.

Ce lien fraternel, répété à plusieurs reprises dans le dossier administratif, n'a pas été pris en considération lors de l'adoption de la décision entreprise. Au contraire, la partie adverse affirme de manière stéréotypée avoir pris en compte l'article 74/13 de la loi et retient que le requérant déclare (alors qu'il n'y a pas été invité – voir la seconde branche ci-après) ne pas avoir de vie familiale en Belgique.

La décision entreprise a été adoptée sans prise en considération de la vie familiale du requérant, qui ressort du dossier administratif, en violation des articles 7, 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980 interprété à la lumière de l'article 5 de la directive 2008/115, des articles 1 et 3 de la loi du 29.7.1991, les principes de bonne administration rappelés au moyen et les articles 8 de la convention et 7 de la Charte.

Deuxième branche

L'adoption de la décision entreprise, sans examen réel de la vie familiale du requérant protégée par l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte, a été rendue possible en pratique en raison de la violation du droit d'être entendu du requérant.

Si un questionnaire, contenant 7 questions, a été soumis au requérant le 3.10.2020, celui-ci l'a complété en s'exprimant comme il le pouvait, à l'écrit, en français. Cela donne des phrases très courtes, et peu détaillées.

La seule question relative à la vie familiale du requérant, la 7ème, est formulée comme suit ; « avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique ? ». Aucune question n'a trait à la vie familiale du requérant avec d'autres personnes qu'un(e) partenaire et/ou des enfants.

Or, la notion de vie familiale au sens de l'article 5 de la directive 2008/115, de l'article 8 de la Convention et de l'article 7 de la Charte n'est pas cantonnée à la vie avec un(e) partenaire ou des enfants mineurs.

Il en résulte que le requérant, qui n'a pas été invité à s'exprimer sur sa vie familiale en Belgique, n'a pas été entendu de manière utile et effective en vue de l'adoption de la décision entreprise.

Le questionnaire lacunaire débouche sur un examen partiel, dans la décision entreprise, des éléments visés à l'article 5 de la directive 2008/115, et aux articles 8 de la Convention et 7 de la Charte.

Ceci est d'autant plus inadmissible que la vie familiale du requérant avec son frère a été portée à la connaissance de la partie adverse dès 2010, et rappelé en 2014. Elle n'a pas interrogé ce dernier, ni investigué par ailleurs, cette vie familiale. Le respect du droit d'être entendu aurait pu (et du) mener à une décision différente.

La décision entreprise viole le droit d'être entendu, garanti tant en droit belge qu'en droit de l'Union, comme visé au moyen.

Troisième branche

Sur base du questionnaire contenant 7 questions et remplis le 3.10.2020, la partie adverse affirme que le requérant déclare ne pas avoir de vie familiale en Belgique :

« Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heet de gemachtigde van e Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13".

Ce faisant la partie adverse viole la foi due au questionnaire soumis au requérant, puisqu'aucune question ne l'amène à déclarer s'il a, ou non, une vie familiale en Belgique.

Quatrième branche

La décision entreprise a été adoptée le 3.10.2020, alors que le monde est paralysé par une crise sanitaire sans précédent.

L'arrêté ministériel du 30.6.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19, dispose en son article 18 que « les voyages non essentiels au départ de la Belgique et vers la Belgique sont interdits ». Par dérogation, le §2 de l'article 18 précise qu'il est autorisé de « voyager au départ de la Belgique vers les pays qui figurent sur la liste publiée sur le site web du Service public fédéral Affaires étrangères et de voyager vers la Belgique au départ de ces pays ».

Ces mesures affectent tant le droit à la vie privée et familiale du requérant (protégé par l'article 8 de la Convention et 7 de la Charte) et le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie (article 3 de la Convention et 4 de la Charte).

A défaut pour la partie adverse de démontrer que l'Albanie figure sur la liste des pays publiée sur le site web du SPF Affaires étrangères, la décision entreprise était, dès son adoption, inexécutable. Ladite décision est par conséquent disproportionnée et illégale, et viole les dispositions visées au moyen.

Elle n'est en outre pas valablement motivée, puisqu'adoptée en pleine pandémie et en période de restrictions de la circulation des personnes, sans que ces circonstances tout à fait particulières ne soient rencontrées dans la décision entreprise. Elle viole les principes visés au moyen et les articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et l'article 18 de l'arrêté ministériel du 30.6.2020.

Cinquième branche

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

(...)

Il en résulte d'une part que la partie adverse dispose d'une marge d'appréciation quant à l'opportunité d'adopter une interdiction d'entrée (article 74/11, §2, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980), et d'autre part qu'elle est tenue de tenir « compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée.

En ne tenant pas compte des circonstances sanitaires qui paralysent l'Union européenne, et de la vie familiale du requérante avec son frère, la partie adverse n'a pas pris en compte toutes les circonstances propres au cas d'espèce. A tout le moins la décision entreprise n'est elle pas valablement motivée en ne mentionnant pas ces circonstances, en violation des articles 74/11 et 62 de la loi du 15.12.1980 (lus à la lumière de l'article 5 de la directive 2008/115), et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991, et du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het vertrouwensbeginsel, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

In een eerste onderdeel van haar tweede middel voert de verzoekende partij aan dat zij aan het bestuur heeft laten weten dat zij samenwoont met haar broer. De verzoekende partij heeft volgens haar een hechte band met haar broer omdat zij om dezelfde redenen gevlucht zijn uit Albanië. De wijkagent heeft de samenwoning ook bevestigd bij een samenwoningcontrole in maart 2014. De band die de verzoekende partij heeft met haar broer werd volgens haar niet in overweging genomen in de bestreden beslissing. In tegendeel stelt de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij heeft verklaard geen gezinsleven te hebben in België. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dan ook geen rekening heeft gehouden met haar familieleven bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering. De in casu bestreden beslissing betreft geen beslissing tot verwijdering maar wel een inreisverbod. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing bevat een concreet motief over het gezinsleven van de verzoekende partij en meer bepaald over artikel 8 van het EVRM, namelijk:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoekende partij stelt dat zij al zes jaar samenwoont met haar broer en vier jaar met haar zus. Zij stelt ook dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was en daarmee had moeten rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst herhaalt de Raad hetgeen hiervoor werd besproken. De verzoekende partij heeft op geen enkel ogenblik verklaard dat zij met haar zus samenwoonde en zulks blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Zelf brengt ze niet het minste bewijs bij van haar verklaringen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat ze met haar broer samenwoont. Zulks blijkt uit een woonstcontrole gedaan door de politie in 2014 naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus dient de Raad na te gaan of de verwerende partij met dit beweerde gezinsleven rekening diende te houden.

De verzoekende partij dient dus aannemelijk te maken dat het gezinsleven waar zij naar verwijst een beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM; Indien zulks blijkt dan diende de verwerende partij hiermee rekening te houden.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen meerderjarigen in het algemeen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of meerderjarigen onderling die geen partner zijn kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij is geboren op 16 augustus 1993 en is afgerond dan ook 27 jaar oud. Zij stelt enkel dat zij samenwoont met haar broer, van wie zij niet aannemelijk maakt dat hij minderjarig is, maar gaat verder niet in op de concrete elementen van haar voorgehouden familiaal leven, en zij toont de vereiste elementen van afhankelijkheid dan ook niet aan. Verder kan ook worden verwezen naar het rapport van de luchthavenpolitie. Uit dit rapport en meer bepaald het verhoor van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaarde reeds 11 jaren in België te zijn en geen asiel te hebben gekregen. Zij verklaarde verder dat ze naar Londen wou reizen met valse documenten om zich daar te vestigen gezien het hier niet lukt. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij kan zij zich bezwaarlijk beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven, nu zij zelf weinig belang hecht aan dit gezinsleven en niet de intentie heeft om bij haar broer te leven.

De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermenswaardig familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft de verwerende partij vastgesteld dat er door de verzoekende partij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoekende partij voert in een tweede onderdeel van haar tweede middel aan dat volgens haar geen rekening werd gehouden met haar familieleven in de bestreden beslissing omdat zij niet op afdoende wijze werd gehoord. Zij stelt dat zij een vragenlijst moest invullen met zeven vragen op 3 maart 2020. Zij vulde deze schriftelijk en in het Frans in. Daarom zijn de zinnen volgens haar heel kort en weinig gedetailleerd. Zij stelt dat de enige vraag die over haar familieleven ging de zevende vraag was, en geformuleerd was in de zin van “*Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie of kinderen heeft in België?*”. Geen enkele vraag ging over enig familieleven met eventuele andere personen. Het begrip familieleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest is niet beperkt tot een leven met een partner of minderjarige kinderen. De verwerende partij heeft haar volgens de verzoekende partij niet gehoord, noch enig onderzoek gevoerd naar haar familiaal leven. Moest de verzoekende partij gehoord zijn zou de bestreden beslissing volgens haar anders geweest zijn.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de

verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat haar een vragenlijst werd voorgelegd waarin in vraag 7 werd gepolst naar haar familiaal leven. Los van het feit dat deze vraag misschien niet specifiek polste naar alle verschillende vormen van familiaal leven had zij dus wel degelijk de kans om haar standpunt te laten kennen of de volgens haar belangrijke elementen aan het bestuur voor te leggen. Er werden overigens ook andere vragen gesteld zoals *“Waarom bent U in België? en Om welke redenen kan u niet terugkeren naar uw herkomstland?”* Van de verzoekende partij die nu haar samenwoning met haar broer als een humanitaire reden aanvoert kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit gegeven dan ook bekend zou hebben gemaakt aan het bestuur. Waar zij de taal lijkt aan te grijpen voor het feit dat ze geen melding maakte van de samenwoning met haar broer, kan ze niet gevolgd worden. Het formulier hoorrecht maakt onder meer gebruik van de Albanese taal en nergens wordt gesteld dat de verzoekende partij het formulier in het Frans diende in te vullen.

Waar de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de verwerende partij zelf had moeten polsen naar de relatie met haar broer kan zij evenmin worden gevolgd. Het is aan de verzoekende partij om alle relevante informatie aan de verwerende partij te verschaffen die van invloed kan zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij volgens haar het vertrouwensbeginsel geschonden heeft door in de vragenlijst die zij op 3 maart 2020 heeft ingevuld enkel te vragen naar een familieleden met een partner of minderjarige kinderen en niet met andere personen.

Opnieuw merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle relevante informatie over te maken aan de verwerende partij. Zij werd gehoord en heeft aldus de kans gekregen om de verwerende partij hierop te wijzen.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vierde onderdeel van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op 3 oktober 2020 werd genomen, op een moment dat de wereld verlamd was door een gezondheidscrisis zonder voorgaande. De verzoekende partij verwijst naar artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het corona-virus COVID-19 te beperken. Die maatregelen raken volgens de verzoekende partij haar privé- en familieleden en het recht om niet blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, meer bepaald ziekte. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM. Bovendien staat Albanië op de lijst van landen zoals gepubliceerd op de website van Buitenlandse Zaken en daarom is de bestreden beslissing niet uitvoerbaar. Daarom is de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij ook niet evenredig en onwettig. Bovendien is ze ook niet afdoende gemotiveerd, omdat ze in volle pandemie werd genomen en tijdens een periode dat het vrij verkeer van personen werd belemmerd.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de COVID-19 pandemie de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De in casu bestreden beslissing betreft echter geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel een inreisverbod, en heeft op zich dus ook niet als gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten. In die zin is deze kritiek van de verzoekende partij niet dienstig en dus onontvankelijk.

De Raad merkt daarnaast op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid

dat de vreemdeling eventueel binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden tot die termijn verstreken is. De Raad merkt overigens terloops op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2020 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. De eventuele termijn voor vrijwillige uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan de wettigheid van dat bevel, maar ook van de bestreden beslissing, niet aantasten.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de maatregelen die genomen werden om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Op het moment van het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten kon de verwerende partij aldus niet weten dat een termijn van dertig dagen niet voldoende zou zijn en dat de maatregelen op dat ogenblik nog steeds verstrengd zouden gelden.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar haar land van herkomst beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Dit betreft immers geen toeristische reis. De grenzen zijn open en de verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij als Albanees onderdaan niet zou kunnen terugkeren naar Albanië.

Hoe dan ook is er sprake van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing tot gevolg heeft dat er een risico zou zijn op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Hetzelfde geldt voor haar beweerd privéleven in België. Van enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM brengt de verzoekende partij immers geen enkel begin van bewijs bij.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vijfde onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt op grond van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en bovendien rekening moet houden met alle omstandigheden eigen aan het geval bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod. Door geen rekening te houden met de gezondheidssituatie die de Europese Unie op dit ogenblik verlamt en het familieleven van de verzoekende partij met haar broer, heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verzoekende partij geen gezinsleden en de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt en om die reden ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat verwerende partij in casu had rekening moeten houden met humanitaire omstandigheden om verzoekende partij geen inreisverbod op te leggen. Het argument van de verzoekende partij aangaande de COVID-19 pandemie werd bovendien niet ontvankelijk bevonden.

Bovendien weerhoudt de verwerende partij in de bestreden beslissing verschillende elementen om de duur van drie jaar van het inreisverbod te motiveren. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleden of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen eigen aan haar geval.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, en van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Ce moyen est pris de :

- *la violation des articles 62, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;*
- *la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- *la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *la violation du principe de bonne administration, impliquant un devoir de soin et de minutie ;*
- *la violation du principe de proportionnalité ;*

Première branche

La partie adverse affirme, dans la décision entreprise :

« Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruikt van valse documenten (PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Le conseil du requérant a commandé la copie du dossier administratif du requérant. Ce dossier ne contient pas le PV en question. La décision entreprise est motivée par référence à un document qui n'est pas communiqué au requérant.

Le législateur belge, après avoir rappelé que la notion de raisons d'ordre public ou de sécurité nationale est tirée directement des textes européens tels qu'interprétés par la Cour de Justice, retient que :

« Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi, etc. ».

En l'espèce, la partie adverse ignore tout du contexte dans lequel a été commise l'infraction pour laquelle un PV a été établi par la zone de police de LPA Zaventem.

Aucun examen de l'actualité et de la gravité de la menace pour l'ordre public ne ressort de la décision entreprise.

Il en résulte que la partie adverse n'a pu exercer son pouvoir d'appréciation sur l'opportunité de l'adoption d'une interdiction d'entrée. A tout le moins n'a-t-elle pas pris en considération tous les circonstances propres au requérant avant la fixation de la durée de la décision entreprise.

En déduisant des seules éléments contenus dans le dossier le fait que le requérant est un danger pour l'ordre public, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation, ne motive pas à suffisance sa décision (en violation des articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991) et a manqué au devoir de prudence et de minutie précité.

Deuxième branche

Non seulement l'adoption d'une interdiction d'entrée doit être motivée, mais la durée de cette interdiction doit également faire l'objet d'un examen rigoureux et être motivée en conséquence. En l'occurrence, une interdiction de 3 ans est imposée au frère d'un réfugié, avec qui il a cohabité durant 6 ans, et d'une étudiante, qui est également parvenue à fuir l'Albanie suite aux pressions exercées sur la famille.

Une telle interdiction d'entrée implique par conséquent une séparation durant 3 années, dont l'impact aurait dû être examiné à l'heure d'apprécier la durée de l'interdiction d'entrée.

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 disposition laisse à la partie adverse un large pouvoir discrétionnaire quant à l'établissement de la durée d'une interdiction d'entrée. Ce pouvoir discrétionnaire implique un devoir de motivation renforcé (arrêts du Conseil d'Etat n°227.898 et 227.900 du 26.6.2014). Aucun élément ne permet au requérant de comprendre pourquoi une interdiction d'entrée de 3 ans lui a été imposée. L'affirmation stéréotypée selon laquelle « une interdiction de 3 ans n'est pas disproportionnée » n'est pas plus éclairante.

Votre Conseil a déjà jugé, dans son arrêt n°119.120 du 19 février 2014, que :

“Verzoekster kan worden gevolgd waar zij meent dat uit de voormelde reden niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden.

Anders dan verweerder in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225 872).

Verweerder stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid. Waar verweerder betoogt dat hij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan hij niet worden gevolgd. De stelling dat verweerder een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien hem geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of het niet voldoen aan de terugkeerverplichting in casu een voldoende wegend element is om een inreisverbod op te leggen van 3 jaar, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, gezien de verstrekende gevolgen ervan, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld”.

Dans ces circonstances, la partie adverse ne peut sérieusement soutenir avec pris en considération « toutes les circonstances propres à chaque cas » (dont la qualité de réfugié du frère du requérant et la cohabitation avec ses frère et soeur) pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée. A tout le moins, Votre Conseil devra constater que cette durée n'est pas motivée.

La décision entreprise est disproportionnée et viole dès lors les dispositions et principes visés au moyen.”

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In een eerste onderdeel van haar derde middel voert de verzoekende partij aan dat het PV waarnaar de verwerende partij verwijst en waaruit volgens haar blijkt dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, zich niet in het administratief dossier bevindt. De bestreden beslissing is dus volgens de verzoekende partij gegrond op een stuk dat niet aan haar ter kennis werd gebracht. Bovendien miskent de verwerende partij volgens de verzoekende partij de hele context waarin de inbreuk werd gepleegd waarvoor een PV werd opgesteld door de politiezone Zaventem. Er werd volgens de verzoekende partij geen enkel onderzoek naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde of de ernst van de inbreuk gevoerd. Volgens de verzoekende partij kon de verwerende partij dan ook de opportuniteit van een inreisverbod niet zorgvuldig beoordelen. Minstens heeft verwerende partij volgens verzoekende partij geen rekening gehouden met alle elementen eigen aan de zaak.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van valse documenten. Zij verwijst naar het PV HV.55.RB.003229/2020 van de politiezone van LPA Zaventem. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan volgens de verwerende partij afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan van voornoemd PV niet betwist. Zij stelt enkel dat zij geen kennis heeft van de concrete inhoud van dit stuk. De verzoekende partij betwist echter ook niet dat zij op heterdaad werd betrapt op de luchthaven van Zaventem met valse documenten.

Overigens bevat het administratief dossier een bijlage waarop een kopie te zien is van het door de verzoekende partij gebruikte Roemeens paspoort met haar foto. Ook is het verslag van de luchthavenpolitie terug te vinden in het administratief dossier waarin staat *“informatie over een gerechtelijk feit betreffende betrokkene: betrokkene maakt gebruik van een totaal vals paspoort van Roemenië om de vlucht naar Londen te willen nemen met vlucht SN 2093.” Verder staat in dit verslag “betrapt op heterdaad: ja”* Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de hele context waarin de inbreuk werd gepleegd, maar concretiseert deze ‘context’ helemaal niet. De verzoekende partij stelt dat geen onderzoek werd gedaan naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, maar de Raad stelt vast dat zij de inbreuk op zich niet betwist, en evenmin de recente datum ervan, namelijk 3 oktober 2020. Om haar standpunt aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent, moet de verzoekende partij zelf in casu aannemelijk maken dat het gevaar niet actueel zou zijn. Doordat de verzoekende partij louter verwijst naar de ‘omstandigheden’ die geleid hebben tot het PV van 3 oktober 2020 en waarmee de verwerende partij volgens haar rekening had moeten houden, maar zij deze ‘omstandigheden’ op geen enkele wijze concretiseert, maakt zij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij verder onderzoek had moeten doen naar het actueel karakter van het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij de eigenlijke inbreuk, namelijk het gebruik van valse documenten, en de zeer recente datum ervan, namelijk 3 oktober 2020, niet betwist. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gevaar dat zij zou betekenen voor de openbare orde niet actueel zou zijn.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

In een tweede onderdeel van haar derde middel voert de verzoekende partij aan dat niet alleen het opleggen van een inreisverbod moet gemotiveerd worden, maar ook de duur ervan. De duur van het inreisverbod moet volgens de verzoekende partij het voorwerp zijn van degelijk onderzoek. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar *in casu* een inreisverbod van drie jaar oplegt terwijl zij al zes jaar samenwoont met haar broer die een erkend vluchteling is en al vier jaar met haar zus, die legaal in België verblijft en ook Albanië ontvlucht is. Het inreisverbod zorgt er dus voor dat betrokkenen drie jaar van elkaar gescheiden worden. De impact van het inreisverbod had bij het opleggen ervan dan ook in overweging moeten genomen worden volgens de verzoekende partij. Een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij vraagt om een degelijke motivering.

Uit de bespreking van het tweede middel is al gebleken dat de verwerende partij de termijn van drie jaar van het inreisverbod wel degelijk onderbouwd heeft met concrete motieven:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”

Niet alleen heeft de verwerende partij zeer concrete motieven in de bestreden beslissing opgenomen waarom zij van oordeel is dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is, uit de voorgaande bespreking is bovendien gebleken dat de verzoekende partij helemaal geen gezinsleven met haar broer en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze dit gegeven niet heeft betrokken bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU